

A painting of a man standing in the ocean near a rocky cliff. The man is seen from behind, standing in shallow water. To his left is a steep, rocky cliff with some greenery. The sea is a deep blue, and the sky is a lighter blue with some clouds. In the distance, a few ships are visible on the horizon. The overall style is that of a classical or modernist painting.

DOMINIC BREZIANU

De ce iubim bărbații

Jurnal pe sărite

De fapt, nedreptatea începe chiar din momentul concepției: care dintre milioanele de spermatozoizi își va atinge ținta (va decide) și te va defini mai târziu? Îți va crea destinul. Ce fel de bărbat vei fi? Fragil, urât, scund, timid, cu un sex derizoriu? (Sade spunea, în mod mai elegant – „être peu favorisé des grâces du corps“.) Sau, dimpotrivă – avântat, zvelt, cuceritor, clădit din piatră de granit? Dotat ca nimeni altul? Inegalitățile fiecărei zile...

Concertul numărul 2 pentru vioară și orchestră de Béla Bartók impecabil interpretat. Dar câtă umplutură, câtă lipsă de inspirație. Un fel de „rebut“ la care unii – din snobism – continuă să se entuziasmeze. În schimb, Concertul numărul 1, plin de sevă, erotism. Autentic, excelent!

Sîmbătă, 3 decembrie, ora 10 dimineața, programare la dentist. N. se reîntoarce de la Sibiu. Băiatul lui a împlinit acum cîteva zile 11 ani. Iar noi suntem împreună de peste 17 ani.

Din cauza întunericului nu puteai realiza cât de adîncă era prăpastia înconjurată de liane, de misterioase plante. Eu mă agăţam cu mîinile de această funie de gumă alunecătoare pînă cînd, după cîteva secunde, mi-am dat seama că voi cădea. Fac o rugăciune. Implor: la doar un metru distanţă vedeam acum latura stîngă a muntelui. Şi o atingeam. Eram salvat.

„Am fost arestat pentru că eram sărit din viză“ – în loc de – „îmi expirase viza“. Alegerea sintagmei respective este totuși mult mai palpabilă, mai poetică în comparație cu cea corectă. Denunță realitatea crudă, imediată a bărbatului încolțit de eveniment.

Celebrul roman al lui R. Radiguet, *Le Diable au corps* (publicat la Grasset în martie 1923), se poate citi și „pe sărite“. De remarcat însă abundența eufemismelor pentru a descrie nestăvilita pasiune erotică a eroului adolescent în fața unui paradis carnal torturat de îndoieli și de efemeritate.

Nepoata o anunță că – după atîta amar de vreme – terenul pe care-l avea în Prahova s-a vîndut cu 70 de mii de euro. Suma a fost transferată direct în contul ei. Și le mai spunea, cu bucurie, tuturor celor prezenți: „Ca să aibă și ea bani pentru bătrînețe!” Respectiva doamnă, diminuată și puțin senilă, va împlini peste cîteva zile 89 de ani.

Iarna lui Vivaldi – singura care îmi place.

Ei au tatuaje măiestrite: cruci, inimi, vulturi, inscripții, simboluri chinezești, chipul iubitelor – de acum 2-3 ani, pe cînd erau în Spania. La gît, lanțuri de aur. De soare, ochelari Ray-Ban. Tricouri cu bine-cunoscutul Aligator brodat pe ele. În schimb, nu știu să înoate sau, dacă reușesc, înoată „cîinește”, întîmpinînd eforturile noutății. Se epilează pe picioare crezînd că așa este mai cool, mai sexy (rezultatul scontat fiind, desigur – în majoritatea cazurilor – opusul admirației așteptate). Lansează noi trenduri vestimentare: pantalonii – și-așa extrem de strîmți – devin acum și foarte scurți pentru a dezvălui gleznela juvenile. Au renunțat să-și aleagă nume demodate, incriminatoare prin rezonanță – cum ar fi – Mădălin, Ciprian, Bănel, Dorin, Cosmin etc., preferîndu-le pe cele mai cosmopolite: Angelo, Giovanni, Robert, Cristi, Alin, Denis, Roberto, Mario, Patrick. Se simt – în mod incontestabil – victorioși. Ne colorează, dezinvolt, peisajul cotidian.

În domeniul muzicii clasice actuale, cele mai acerbe, cele mai sîngeroase rivalități se observă între marii pianiști tineri pentru supremație.

Imensa epuizare, dizolvare fizică și nervoasă după ce ai reușit cu atîta abilitate și inteligență să-i împingi pe cei doi criminali în Marea Roșie! Ea, însă, nu dispare – așa cum credeai – a doua sau a treia zi. Durează săptămîni, chiar luni...

Scrisul lui Dominic Brezianu tulbură, incită, contrariază, farmecă. Avem de-a face mai degrabă cu un pseudojurnal conceput cu o aparte, extrem de delicată și melancolică privire asupra Lumii ce se stinge, asupra civilizației umane care decade. Aș zice că scriitorul atent și responsabil în a observa cu sinceritate lumea așa cum este ea astăzi face, poate, un ultim gest în a atrage atenția asupra pericolelor care ne duc spre macularea visului omenirii. În spațiul poveștii pe care Dominic Brezianu ne-o spune evoluează o lume fără iubire. Pe sub lirismul autorului și scrisul său rafinat trece fără oprire subtilul râu al ironiei. Parcă pentru a acoperi lacrimile ce sunt gata să cadă. *Jurnalul pe sărite* trebuie citit cu mare atenție pentru a fi descifrat. El nu se dezvăluie de la prima lectură. Este o lume *fizică* a bărbaților, descrisă aproape schematic. Expusă doar mecanic, în contradicție cu adâncile cugetări despre viață și stingere.

— Ioana Diaconescu